

Můj sen

Pamatuji si to naprosto přesně. Bylo mi sedm let a moji rodiče mě vzali poprvé do divadla na balet Romeo a Julie od slavného ruského skladatele Petra Iljiče Čajkovského. Kostýmy, masky, hudba a především ladné pohyby baletek mě fascinovaly. Od té doby jsem nikdy o jiném povolání než o baletu nepřemýšlela. Několik měsíců po zhlédnutí představení jsem začala chodit do hodiny baletu. Podpory mé rodiny jsem se ale nedočkala. Od každého jsem slyšela stejné fráze „ Balet nemá budoucnost, nikdy se ním neuživíš“. Velmi mě to mrzelo. Ovšem nevzdávala jsem se a dál trénovala několik hodin denně. Mým snem bylo zahrát si roli Julie v mém nejmilovanějším baletu.

Roky kdy jsem byla malá holčička uplynuly jako voda. Po svém absolutoriu na Taneční konzervatoři v Praze jsem se stala na tři roky sólistkou baletu Národního divadla v Praze. Postupem času jsem dostávala angažmá do divadel z různých koutů světa. Vysněná role ale pořád nepřicházela. Když jsem dospívala do Kristových let, odešla jsem na hostování do Ruského národního baletu. S tímto angažmá přišla i má vysněná role. Dřela jsem víc než kdy jindy jen abych byla dokonalá. To se mi také stalo osudným. Den premiéry se neúprosně blížil a tvrdá dřina se stále víc podepisovala na mém zdraví. Chodila jsem na injekce, rehabilitovala a modlila se aby bolest alespoň trochu povolila. „Eliso, za pět minut začínáme, jdeš na scénu“ volala na mne inspicientka. „ Ano, ještě poslední piruetu a už jdu“. „ Ááá“, křičela jsem, to je strašná bolest“. Ležela jsme na zemi a nemohla hýbat s nohou. Tohle se mi nemůže stát před premiérou, život nemůže být tak nespravedlivý. Nakonec mě odvezli do nemocnice. Po všech injekcích mi pravá noha dočasně ochrnula.

Dlouhou dobu jsem se z této události vzpamatovávala. Ve svém pracovním tempu jsem musela polevit, ale i přes všechny nezdary jsem věřila, že si Julii přeci jednou zatancuji.